

Barnsoldater och psykedeliska landskap – myllrande konstssommar på Mannaminne

Det blir en myllrande konstssommar på Mannaminne. En av höjdpunkterna är estländska Markus Kasema, vars hängande vepor med skulpturala barn i supersize är minst sagt anslående.

I år kan man med fog utropa Önloggen till Mannaminnes konstnärliga hjärta. Här samlas en rad estländska och svenska konstnärer under samma tak, alla en del av det konstnärliga nätverket Arnetco, Art Network Co-operation Europe, där europeiska konstnärer kan hitta nya arenor för sin konst.

Utställningen är genomgående kvalitativ med flera höjdpunkter – Anna Afzelius-Alms köttiga målningar erbjuder en nästan psykedelisk tripp av fräcka färgställningar inom ramen för välbekanta motiv, medan Toni Graalheims nakna man i naturlig storlek liksom vill pressa sig ut ur den svartvita tvådimensionella värld han fångats i, ett kroppsavtryck från den som befinner sig på andra sidan.

Lena Frykholms bär är fröjdefullt realistiska med perfekt mattpuddrad blåbärsyta och Mari Haavels jätteväv med ett ensamt hästöga som speglar ett omgivande landskap är känsloladdad och vacker.

Men det är de hängande veporna mitt i rummet som tar över showen. Den estländska konstnären Markis Kasemas barnfigurer förenar mardrömmens surrealistiska bråddjup med de barnliga gestalternas naiva gestik; vuxenlivets mörka erfarenheter går på kollisionkurs med sandlådehinken och Musse Pigg-frisyren.

Både unga och gamla kommer de betraktaren till mötes – ansiktslösa, beväpnade med sexpipiga k-pister och uppblåsbara simringar; värnlösa och livsfarliga på samma gång. Ådror och skelettstrukturer bryter fram i fötter och ben, som om de redan trampar jorden med dödens tunga steg; ålderdomen är inbyggd i generna, leken är bara en övning, som barnsoldater förbereder de sig att möta det man aldrig kan förbereda sig för.

Allt det som ska forma deras ansikten.

En vidare vandring genom Mannaminnes konstssommar kan leda till konsthallen och Bo Lidgrens känsliga målningar; en akvarellens nestor som fortfarande tar sig an sina motiv med upptäckarglädje,

Man kan promenera till världshuset, där Frang Dushai för andra året i rad visar svartvita fotografier; varje bild är som en stillhetens port, utsökt komponerade havslandskap, klippor och horisonter gör världen pånyttfödd, skildrad med absolut gehör. I världshuset kan man också kika in i alkoven där Terry le Blancs Stockholmsdörrar möter Stefan Holgerssons träsmide.

Man kan titta in i estniska huset, där Kristiina Gilts Stenhardts drömska lager på lager-exponeringar fångar ögat, liksom Mari Koorts grafiskt exakta foto på aluminiumplåt.

Det finns, som alltid, mycket att se på Mannaminne. Men en konstvandring genom årets rika, breda och varierade utbud kan jag särskilt varmt rekommendera. *Katarina Östholm*